

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 10Csp/141/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6621204937
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gibaľová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2022:6621204937.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudkyňou JUDr. Jankou Gibaľovou v spore žalobcov: 1/ C. proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s. so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, zast.: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o. so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 863 017, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobcovia 1/ a 2/ **s ú p o v i n í** spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia 1/ a 2/ sa podanou žalobou domáhali určenia, že úver zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.01.2019 je bezúročný a bez poplatkov. Žalobu odôvodnili tým, že so žalovaným uzatvorili zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.01.2019, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebného úveru vo výške 25.000,- Eur s počtom splátok 96 s výškou splátky 417,15 Eur mesačne. V zmluve je nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ uhradiť, ktorá má byť 40.046,40 Eur a nie 40.045,11 Eur. Absentuje tiež rozpis splátok. Žalobcovia sú toho názoru, že je nesporné, že predmetná zmluva je spotrebiteľská. Zmluvu považujú za bezúročnú a bez poplatkov pre nespĺnenie povinnosti posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Žalovanému na posúdenie bonity žalobcov postačoval občiansky preukaz a výmer dôchodku. Takéto posúdenie bonity nie je možné samo o sebe považovať za náležité splnenie povinnosti. Bez toho, aby žalovaný skúmal aj iné aspekty, napr. zadlženosť, úspory, počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky žalobcov a pod., nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalobcov potrebnej na posúdenie schopnosti žalobcov splácať úvery. Za tohto stavu je nutné konštatovať, že žalovaný si nespĺnil povinnosť uloženú mu ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Pre posúdenie nároku na určenie bezúročnosti nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľov, ale akým spôsobom žalovaný pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.

1.1. Žalovaný pri posúdení úverovej schopnosti žalobcov bol povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu žalobcov, najmä príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Za dostatočné sa považujú len také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých bol žalovaný schopný získať objektívny obraz o ich finančnej situácii. V danom prípade žalovaný, či už úmyselne alebo z neobľahosti, konaním hrubo odporujúcim odbornej starostlivosti zvýšil ich zadlženosť a preto takéto konanie je možné hodnotiť ako hrubo odporujúce dobrým mravom, aby žalovanému patrila odmena vo forme úrokov. Zo strany žalovaného neskúmaním bonity išlo o hazardovanie s finančnými prostriedkami. Jednou z

povinností veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery je povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť dlžníka splácať úver. Povinnosť veriteľom vyplýva z § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Následkom nesplnenia povinnosti s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť dlžníka splácať úver je strata práva požadovať splatenie úveru jednorazovo v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Citované ustanovenia obsahujú sankciu pre veriteľa, ktorý nekonal s odbornou starostlivosťou, ktorou je vylúčenie možnosti vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Citované ustanovenie predstavuje lex specialis k všeobecnej úprave úverovej zmluvy v § 502 a nasl. Obchodného zákonníka. Účelom tohto ustanovenia je zachovať spotrebiteľovi možnosť splátok aj v prípade nesplácania úveru v lehote splatnosti, a to pre porušenie povinnosti veriteľa, ktorý nekonal s odbornou starostlivosťou. Citované ustanovenie ako lex specialis vylučuje použitie § 506 Obchodného zákonníka, ktoré umožňuje veriteľovi predčasne zosplatiť úver a požadovať, aby dlžník vrátil celú dlžnú sumu aj s úrokmi, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. To znamená, že aj v prípade omeškania dlžníka nedôjde k zosplateniu celého dlhu a dlžníkovi aj pri jeho omeškaní zostáva zachovaná možnosť splácať úver v dohodnutých splátkach.

1.2. V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady 87/102/EHS, členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou, najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa.

1.3. V tejto súvislosti žalobcovia poukázali na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, ktorý uvádza: Súdny dvor posudzoval dodržiavanie takýchto hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti, upravenej v článku 8 smernice 2008/48, preveriť pred uzatvorením zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabila alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odradzujúcu povahu. Dôsledkom podcenenia bonity nie je neplatnosť zmluvy ale neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Neskúmanie bonity je zároveň dôvodom pre nemožnosť predčasného zosplatenia úveru.

1.4. Ku skúmaniu bonity ďalej uviedli, že veriteľ v zmysle ustanovení § 7 a 11 zákona č. 129/2010 Z. z. je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdaje, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzatvorením zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičstva, predaja nehnuteľnosti, poisťného plnenia a pod.). Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, ktorá bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Nejde pritom o zachovanie 100%-nej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď s pracovného pomeru, dlhodobu ochorenie a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií

dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z vlastných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získať informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou. Teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje (rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.01.2017, sp. zn. 7Co/126/2016).

1.5. Žalobcovia 1/ a 2/ ďalej uviedli, že zmluva neobsahuje viaceré podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve absentuje rozpis splátok tak, aby bolo jasné, ako sa započítava splátka na úrok a na istinu. Až prijatím zákona č. 279/2017, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.05.2018, sa upustilo od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Až touto novelou sa slová termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov nahrádzujú slovami frekvencia splátok. Zo samotnej logiky veci a logickým výkladom zákona o spotrebiteľských úveroch v znení zákona č. 279/2017 Z. z. a zákona v znení do nadobudnutia účinnosti zákona č. 279/2017 Z. z. je možné dospieť len k jedinému záver - ak od 01.05.2018 zákonodarcu zmenil zákon tak, že nevyžaduje členenie splátok na istinu, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, tak do 30.04.2018 takéto členenie požaduje. V tejto súvislosti žalobcovia poukázali na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 08.01.2018, sp. zn. 23Co/130/2017. Žalovaný podniká okrem iného v oblasti poskytovania úverov, teda muselo mu byť zrejmé, aké náležitosti musí obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere a tiež, aké sankcie vyplývajú z neuvedenia zákonom požadovaných náležitostí zmluvy. S týmto je teda minimálne uzročený. Ak tieto údaje v zmluve o úvere neuvedie a napriek tomu žiada od dlžníka plnenie uvedené v zmluve o úvere v plnej výške, nemožno jeho konanie hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, minimálne s nepriamym úmyslom.

2. Žalobca k žalobe pripojil listinné dôkazy - zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.01.2019, Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a Informáciu o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN).

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 07.01.2022 uviedol, že žaloba je nezrozumiteľným kompilátom nesúrodých a v mnohých ohľadoch navzájom si odporujúcich tvrdení, všeobecných domniek a poukazov na judikatúru bez akéhokoľvek relevantného vzťahu k predmetu sporu. Nemožno prehliadať, že je spracovaná v nepoctivom duchu „treba skúsiť všetko“, je plagiátom z pochybného zdroja, a nie prejavom vlastných, autentických myšlienok subjektu, ktorý sa cíti dotknutý na svojom práve. Žalobcovia zneužívajú inštitút tzv. spotrebiteľského práva na šikanóznny cieľ zmariť alebo aspoň oddialiť splnenie úverového záväzku, ktorá okolnosť by mala sama osebe efektívne vylučovať poskytnutie súdnej ochrany, o. i. so zreteľom na jednoznačný zákaz šikany normovaný v ustanovení čl. 5 Základných princípov Civilného sporového poriadku. V týchto intenciách je nepochybné, že žaloba cieľi k ústavne neakceptovateľnému zásahu do legitímnych očakávaní žalovaného týkajúcich sa úverovej pohľadávky a jej uspokojenia. Žalovaný si riadne splnil svoju povinnosť z uzavretej úverovej zmluvy a zo svojho majetku poskytol úverové finančné prostriedky. Na základe ustanovení § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov má preto plné legitímne očakávanie na splatenie úveru a zaplatenie dohodnutých úrokov, ktoré je každý orgán - vrátane súdu - povinný chrániť.

3.1. Voči žalobnému návrhu žalovaný v prvom rade namietal, že nie sú splnené zákonné predpoklady, ktoré sa spájajú s uplatneným určovacím návrhom, a odmieta zjednodušujúci prístup žalobcov, ktorý nemá oporu v relevantných právnych normách. Ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom odo dňa 01.01.2018: „Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať ... určenia bezúročnosti bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.“ je sprevádzané jednoznačným odkazom na poznámku pod čiarou č. 18ba, ktorá znie: „18ba) § 137 ods. c) a d) Civilného sporového poriadku“. Je teda nepochybné prejavom zámerným zákonodarcu,

aby prípustnosť tohto typu určovacej žaloby podliehala podmienkam štandardne vyžadovaným pri určovacích návrhoch, najmä čo do existencie kvalifikovaného, tzv. naliehavého právneho záujmu v zmysle § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku. V popísaných súvislostiach žalovaný namietal, že žalobcovia nepredniesli žiadne konkrétne tvrdenie, ktoré by zodpovedalo zákonnej požiadavke právneho záujmu na požadovanom určení. Ak by aj presvedčenie žalobcov o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru bolo správne - čo žalovaný popiera - vonkoncom nie je zreteľné, ako by prostý určovací rozsudok mohol vniesť potrebnú dávku istoty do právnych pozícií oboch zmluvných strán, a nedal by vzniknúť ďalším sporom. Na jednej strane je nepochybné, že by sa zásadne zasiahlo do obsahu záväzkového právneho vzťahu, dopad na jeho ďalšie zložky (napr. výška pravidelnej splátky, konečná splatnosť úveru, a pod.) by však už nebol nijako riešený. Nie je to predsa tak, že by z úverového vzťahu bolo možné vylúčiť jeho kľúčový prvok - úrok ako odplatu za úver - a predstierať, že všetky ostatné náležitosti môžu fungovať, ako keby k tomu nedošlo (ako keby úrok nebol nikdy dohodnutý). Na vyporiadanie týchto otázok však žalobcovia nevyprodukovali vonkoncom žiadne tvrdenie, ani ich nijako nepremietli do obsahu žalobného návrhu. So zreteľom na nikdy nespochybnovaný prístup k určovacej žalobe ako preventívnemu nástroju slúžiacemu na elimináciu neistoty v právnom vzťahu, opodstatnenému iba tam, kde účinnejšie ako iné právne prostriedky kreuje právny rámec, ktorý je zárukou odvrátenia budúcich sporov, je už táto okolnosť sama osebe plne postačujúcim podkladom pre zamietnutie žaloby. Žalovaný poukázal na ustálený prístup súdnej praxe, vrátane najvyšších súdnych autorít, že určovacia žaloba spravidla nie je opodstatnená tam, kde možno žalovať na splnenie povinnosti (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 28/2009 zo dňa 26.05.2010). Ak by mali žalobcovia predsa kedykoľvek dojem, že banke zaplatili viac, než na čo mala nárok, majú možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia. Právna neistota je teda výlučne hypotetická a žalobcami účelovo konštruovaná, čo zásadne nepostačuje pre naplnenie zákonného predpokladu kvalifikovaného záujmu; práve naopak, žaloba iba prispieva k rozmnožovaniu zbytočných sporov a ďalšiemu zahlcovaniu už tak preťaženej súdnej sústavy, v priamej kontradikcii k cieľom, ktoré zákonodarca sledoval rekodifikáciou civilného sporového procesu. A rovnako, ak by banka kedykoľvek pristúpila k súdnemu vymáhaniu pohľadávky, žalobcovia by jednoznačne mali možnosť v rámci procesnej obrany vzniesť voči takej žalobnej požiadavke všetky procesné prostriedky, argumenty a námietky, ktoré sú obsiahnuté aj v aktuálne podanej žalobe.

3.2.. Napriek tomu, že už absencia relevantného tvrdenia na splnenie procesných predpokladov určovacieho typu návrhu diskvalifikuje podanú žalobu, z dôvodu procesnej opatrnosti a diligencie sa žalovaný vyjadril aj k jednotlivým žalobným argumentom.

3.3. K argumentu, že uzavretá zmluva mala údajne obsahovať rozpisanie každej jednotlivéj splátky úveru na jej jednotlivé zložky, poukázal žalovaný predovšetkým na zásadný judikatúrny vývoj, ku ktorému došlo v otázke žiaducej interpretácie zákonnej dikcie „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Najprv Súdny dvor Európskej únie v rozsudku zo dňa 09.11.2016, vo veci C-42/15 (Home Credit Slovakia), sformuloval tento záväzný právny záver: „Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Citovaný výklad následne bezvýhradne prevzal Najvyšší súd Slovenskej republiky v početných rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3Cdo/146/2017, 3Cdo/56/2018, 3Cdo/126/2018, 4Cdo/187/2017, 4Cdo/211/2017, 7Cdo/98/2018, 6Cdo/113/2018) a neskôr opäť Súdny dvor Európskej únie v rozsudku zo dňa 05. 09. 2019 vo veci C-331/18 (Pohotovosť) vyššie uvedené závery rozhodne potvrdil. V súčasnosti takto existujú jednoznačné rozhodnutia Súdného dvora Európskej únie i viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sú kľúčové pre žalobcami namietanú absenciu rozpisu splátok úveru a ktoré odmietli dovtedajšiu rozhodovaciu líniu niektorých senátov niektorých súdov nižších inštancií. Tieto rozhodnutia majú kvalitu ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít. Žalobcovia však na popísaný judikatúrny posun nijako nereflektovali a neuviedli žiaden dôvod, prečo by mal byť potrebný odklon od neho (čl. 2 ods. 3 Základných princípov Civilného sporového poriadku). Nimi presadzovaná interpretácia zákonnej normy bola jednoducho prekonaná judikatúrou najvyššieho súdu a nemôže popri nej obstáť.

3.4. K námietke, že napádaná zmluva o splátkovom úvere zo dňa 30.01.2019 údajne neobsahovala správny údaj o celkovej čiastke spojenej s úverom [§ 9 ods. 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení

účinnom dňa 30.01.2019] žalovaný poukázal, že takto presadzovaný dôvod, ak by aj bol hypoteticky pravdivý - nemôže rezultovať do sankcie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom dňa 30.01.2019: „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak: b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p); d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.“.

3.5. Normatívna úprava teda striktné rozlišuje medzi absenciou určitej obligatórnej zmluvnej náležitosti na jednej strane a jej uvedením v zmluve, avšak v nesprávnej výške alebo s iným nesprávnym obsahom na strane druhej. Je to úplne zjavné najmä vo vzťahu k údaju o ročnej percentuálnej miere nákladov, ktorého prípadná neprítomnosť v zmluve spadá pod ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona, avšak jeho uvedenie v nesprávnej výške je podriadené inej skutkovej podstate, v § 11 ods. 1 písm. d) zákona (aj to iba v kvalifikovanom prípade, ak ide o nesprávnosť v neprospech spotrebiteľa). Voči iným obligatórnym náležitostiam však takáto diferenciacia nie je zavedená. Prípady nesprávnych zmluvných údajov totiž možno spravidla vyriešiť s využitím iných, proporcionálnejších právnych nástrojov a postupov bez toho, aby bolo nevyhnutné siahnuť k uplatneniu ultimátnej sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorá veriteľa úplne zbavuje legitímneho zisku z úverového obchodu. Najmä pri náležitostiach „celková výška spotrebiteľského úveru“ a „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“ sa teda na vyvodenie sankcie bezúročnosti vyžaduje úplná absencia príslušných údajov (nepostačuje ich uvedenie v nesprávnej výške). Akýkoľvek iný výklad by bol úplne zjavne výkladom contra legem.

3.6. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je náležitosť zákonom veľmi precízne definovaná. Podľa § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom dňa 30.01.2019: „Na účely tohto zákona sa rozumie h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.“. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom dňa 30.01.2019: „Na účely tohto zákona sa rozumie g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.“.

3.7. Už len z tohto hľadiska je bezpodmienečne nutné vyžadovať od žalobcov, aby predniesli skutkové tvrdenia, ktoré zodpovedajú zneniu relevantnej právnej normy, v tomto prípade teda tvrdenia, ktoré náklady podľa ich názoru neboli zahrnuté do údaja o celkových nákladov, resp. prípadne neboli premietnuté správne. Žiadne také tvrdenie sa však v žalobe, ani v neskoršom procesnom úkone žalobcov nenachádza, naopak, žalobcovia prezentovali výlučne svoju domnienku, že hodnota celkovej čiastky „mala byť“ iná, a to údajne o 1,29 Eur vyššia ako v napádanej zmluve. Rovnocenne musia skutkové tvrdenia žalobcov vychádzať z komplexného obsahu zmluvného vzťahu s bankou, menovite najmä zohľadňovať skutočnosť, že posledná splátka úveru je mierne odlišná (nižšia) od ostatných, čo je vyslovene uvedené v článku I bod 1 zmluvy o úvere zo dňa 30.01.2019: „Výška poslednej splátky Úveru je uvedená v Splátkovom kalendári.“. Z hľadiska elementárnej matematiky, a so zreteľom na najmenšiu menovú jednotku, ktorou je jeden eurocent, nemôže byť totiž výška úplne všetkých splátok rovnaká, ak majú byť zachované parametre úveru požadované klientmi, t.j. výška úveru, výška splátky a celková doba trvania úverového vzťahu. Táto situácia sa štandardne (a žiada sa dodať desiatky rokov nespochybňovane) vyporadúva prostredníctvom poslednej splátky úveru, ktorej výška je mierne odlišná (nižšia) od ostatných. Relevantnosť tohto vysvetlenia je v rozhodovacej praxi súdov stabilne uznávaná (napr. Okresným súdom Bratislava III v rozsudku č. k. 24Csp/43/2017-163 zo dňa 19.06.2018, ktorý bol následne potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 16Co/184/2018-235 zo dňa 28.04.2020). Pre úplnosť žalovaný doplnil, že splátkový kalendár tvorí prílohu posudzovanej zmluvy a niet žiadneho akceptovateľného dôvodu, prečo jeho existenciu i obsah žalobcovia zamľčali, nezohľadnili a ani riadne nepredložili (článok III bod 6 zmluvy o úvere zo dňa 30.01.2019: „Prílohami Zmluvy sú: Príloha č. 1 - Splátkový kalendár.“).

3.8. K námietke, že zo strany žalovaného nebola údajne splnená povinnosť posúdiť schopnosť žalobcov splácať úver, žalovaný namietal najmä, že žaloba aj v tomto ohľade trpí nespĺnením základných procesných povinností tvrdenia a dôkazu. V sporovom konaní, ako je konanie vo veci samej, v ktorom

platia zásady dispozičná a prejednacía, je zásadne vecou strán sporu tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení. Podľa čl. 8 Základných princípov Civilného sporového poriadku sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Žalobca je už v žalobe povinný, o. i., uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh (§ 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Rovnocenné povinnosti ho zaťažujú aj v ďalšom priebehu konania (najmä § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku: „Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.“). Opísanie rozhodujúcich skutočností pritom žalobca nemôže nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Žalobca musí v závislosti od hypotézy relevantnej právnej normy tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy, na základe ktorých môže súd rozhodnúť v jeho prospech. Povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazná sú pritom vo vzájomnej jednote. Rozsah dôkaznej povinnosti je zásadne určený rozsahom povinnosti tvrdiť skutočnosti, pretože aby mohla strana nejakú skutočnosť preukázať, musí ju najprv tvrdiť. V tomto zmysle pôsobí bremeno tvrdenia, ktorým sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní netvrdila všetky rozhodujúce skutočnosti významné pre rozhodnutie, a z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom bremena tvrdenia je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva nemôže byť pre nečinnosť strán preukázaná, pretože nebola tvrdená stranou, ktorú také bremeno zaťažuje.

3.9. Základnou povinnosťou žalobcu je teda predniesť dostatočne konkrétne a určité skutkové tvrdenia významné podľa hmotného práva, ktorými sa formuje skutkový základ žaloby. Túto povinnosť nemôže splniť nikto iný ako žalobca a jeho prípadná pasivita nemôže byť ani korigovaná zásahom súdu (v sporoch so spotrebiteľským prvkom prichádza do úvahy iba vykonanie nenavrnutého dôkazu v zmysle § 295 Civilného sporového poriadku, t.j. ingerencia vo vzťahu k dôkaznému bremenu, nie však k bremenu tvrdenia). Nesplnenie povinnosti relevantne tvrdiť rezultuje do procesnej sankcie v podobe prehry sporu. Ako napokon uviedol aj zákonodarca v dôvodovej správe k ustanoveniu § 150 Civilného sporového poriadku: „Navrhovaná právna úprava zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu.“. Rozsah povinnosti strany sporu tvrdiť skutočnosti významné pre rozhodnutie veci je určená skutkovou podstatou (hypotézou) hmotnoprávnej normy, ktorá má byť použitá na právne posúdenie žaloby. Hypotéza právnej normy vymedzuje okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré je strana sporu povinná tvrdiť a následne preukázať.

3.10. Žalobcovia sa v prejednávanej veci domáhajú určenia, že úver, ktorý im bol poskytnutý bankou, má byť stíhnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti z dôvodu, že žalovaný údajne neposúdil ich tzv. úverovú bonitu. Z hypotézy právnej normy upravujúcej sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti tohto typu úveru - § 11ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.: „Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.“ - pritom jednoznačne vyplýva, že základnými a kumulatívne pôsobiacimi predpokladmi jej uplatnenia sú: porušenie povinnosti posúdiť schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a to pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; porušenie vyššie uvedenej povinnosti kvalifikovaným hrubým spôsobom spočívajúcom buď (i) v posudzovaní schopnosti splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo (ii) bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V popísanom ohľade predovšetkým žalovaný poukázal, že žalobcovia nesplnili povinnosti tvrdenia a dôkazu k skutočnostiam, ktoré by mohli odôvodňovať aplikáciu požadovanej sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Žalobcovia netvrdia ani neoznačujú žiaden dôkaz, z ktorého by vyplývalo, akým konkrétnym konaním či nekonaním banky malo dôjsť k porušeniu právnej povinnosti, a už vôbec netvrdia ani nepreukazujú, v čom mala byť splnená zákonná požiadavka kvalifikovaného porušenia hrubým spôsobom a hlavne ktorá z alternatívne formulovaných skutkových podstát mala byť v ich prípade naplnená (aké konanie, resp. nekonanie je teda skutkovým základom žaloby). Absencia tvrdenia a preukázania tohto základného predpokladu hypotézy právnej normy - hrubé porušenie zákonnej povinnosti jedným zo spôsobov zákonom explicitne popísaných - je nielen porušením procesných práv žalovaného, keďže mu neumožňuje plnohodnotné rozvinutie procesnej obrany, ale je aj plne postačujúcim podkladom pre bezodkladné zamietnutie žaloby.

3.11. Žalovaný poukázal na závery rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 246/2019 zo dňa 11.06.2019: „Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremenno tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany (ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 569.). Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže... Pasivita protistrany nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu „priznať akýkoľvek uplatnený nárok“... Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená).“.

3.12. Z vyššie uvedených dôvodov žalovaný popieral všetky skutkové a iné tvrdenia žalobcov 1/ a 2/, žiadal žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietnuť a zaviazal žalobcov na spoločnú a nerozdielnu náhradu trov konania žalovaného v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 21.03.2022 na výzvu súdu na predloženie listinných dôkazov, ako posudzoval schopnosť spotrebiteľov (žalobcov 1/ a 2/) splácať spotrebiteľský úver (ich bonitu) pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 30.01.2019, uviedol, že inštitút tzv. úverovej bonity, t.j. posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, je veľmi prísne a dôkladne reglementovaný (najmä rozsiahle ustanovenie § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Boli zavedené viaceré významné povinnosti veriteľa, aby s odbornou starostlivosťou posúdil úverovú bonitu spotrebiteľa. Spotrebiteľovi by preto nemalo spôsobovať žiadne ťažkosti identifikovať, ktorú povinnosť si voči nemu veriteľ nespĺnil, najmä ak sa týka ich vzájomnej interakcie pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere. A práve v tomto žalobcovia podľa presvedčenia žalovaného diskvalifikačne zlyhali, a práve preto žalovaný vzniesol námietku, že ich pasivita nemôže byť „sanovaná“ prenesením ich povinností na sporovú protistranu s protichodným záujmom na výsledku sporu. Žaloba je síce zahŕtená všeobecnými úvahami na tému nesplnenia povinnosti posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver“ a citáciou aplikačnej praxe bez akejkoľvek inštančnej i precedenčnej záväznosti na prejednávanej vec, žalobcovia však úplne opomenuli premostiť normatívnu reguláciu na konkrétne okolnosti záväzkového vzťahu a predniesť dostatočne určité skutkové tvrdenia, ktoré by žalovanému umožňovali plnohodnotnú procesnú reakciu. Ak by žalobcovia napr. predniesli, že si žalovaný od nich nevyžiadal žiadne informácie ani doklady k výške ich disponibilných príjmov, išlo by o tvrdenie, voči ktorému by žalovaný mohol uplatniť vlastné prostriedky procesnej obrany, a tak o. i. preukázať aj všeobecnú nevierohodnosť ich tvrdení, motivovanú výlučne snahou získať nepoctivý benefit „úveru zadarmo“, a pre dosiahnutie tohto cieľa doslova „skúsiť čokoľvek“. Žalobcovia však miesto toho zámerne zahmlievajú rozhodujúce okolnosti, navodzujú úplne falošný dojem, ako keby sa dostavili do pobočky banky a bez ďalšieho odišli s úverom, o fáze pred uzavretím zmluvy, ktorej boli priamo účastní, nepredniesli takmer žiadne konkrétne tvrdenia, tieto naopak nahradili prostým konštatovaním „nedodržania odbornej starostlivosti“, t.j. rovno sformulovali záver, ktorý by inak mal vziť až z dôkladného prieskumu nimi tvrdených skutočností. A osobitne je nutné zvýrazniť, že sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru je v zákone spojená s kvalifikovaným (hrubým) porušením povinnosti posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom dňa 30.01.2019), takže povinnosťou žalobcov je predniesť také skutkové tvrdenia, z ktorých by vyplynulo naplnenie jednotlivých znakov práve takého závažného (teda nie akéhokoľvek) protiprávneho konania - žiadne tvrdenie takejto kvality sa však v podanej žalobe nenachádza.

4.1. Naďalej preto žalovaný namietal, že žalobcovia nepredniesli žiadne konkrétne tvrdenia k žalobnému dôvodu „nesplnenia povinnosti posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver“, čo by malo bez ďalšieho vylučovať jeho procesnú relevanciu, príp. by nanajvýš mohlo rezultovať do požiadavky súdu voči žalobcom na prednesenie ďalších skutkových tvrdení postupom podľa § 150 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Len v takom prípade - ak by žalobcovia skutočne produkovali presné skutkové tvrdenia - sa totiž môžu naplno presadiť oprávnené záujmy žalovaného vyvierajúce z postulátov rovnosti zbraní a kontradiktórnosti.

4.2. Napriek tomu v záujme hospodárnosti konania, a v limitovanom rámci nastolenom pasivitou žalobcov, predniesol žalovaný aj vlastné tvrdenia o tom, že úverová bonita žalobcov bola predmetom starostlivého prieskumu zo strany banky, plne kompatibilného s požiadavkami zakotvenými všeobecne záväznými právnymi predpismi.

4.3. Podľa § 7 ods. 41 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom dňa 30.01.2019 (dátum uzavretia zmluvy so žalobcami): „Opatrením, ktoré vydá Národná banka Slovenska, sa ustanoví a) metodika na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a ich minimálna výška, výška a spôsob určenia limitov pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, výška a spôsob zohľadnenia možného nárastu úrokových sadzieb a čo sa rozumie výrazným prevyšovaním súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných úverov alebo navýšených úverov podľa odsekov 24 a 31 ...“.

4.4. Na základe citovaného zmocňovacieho ustanovenia vydala Národná banka Slovenska opatrenie č. 10/2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, ktoré bolo uverejnené v čiastke 29/2017 Vestníka Národnej banky Slovenska. O jeho vydaní bolo v Zbierke zákonov publikované oznámenie č. 306/2017 Z. z., v ktorom bolo. i. deklarovany cieľ vykonávacieho predpisu upraviť „podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“.

4.5. Podľa § 2 ods. 1 opatrenia č. 10/2017: „Ukazovateľ schopnosti splácať sa vypočíta ako podiel výdavkov na peňažné záväzky spotrebiteľa podľa odseku 3 a celkovej výšky čistých príjmov spotrebiteľa podľa odseku 4 zníženej o celkovú výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa odseku 5. Všetky položky výpočtu ukazovateľa schopnosti splácať sa prepočítavajú na obdobie jedného mesiaca.“ Podľa § 2 ods. 2 opatrenia č. 10/2017: „Limit ukazovateľa schopnosti splácať vypočítaného podľa odseku 1 nemôže prekročiť hodnotu 1.“.

4.6. Ďalšie ustanovenia opatrenia č. 10/2017 reglementujú presnú metodiku určenia jednotlivých parametrov, ktoré vstupujú do výpočtu ukazovateľa schopnosti splácať. Predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že povaha jednotlivých údajov - peňažné záväzky, čisté príjmy a náklady na zabezpečenie základných životných potrieb - nijako nevylučuje spotrebiteľa z uplatnenia potrebných zodpovedajúcich skutkových tvrdení. Ide koniec koncov o údaje, ktoré sa týkajú jeho vlastnej sféry, ktoré pozná lepšie ako ktorýkoľvek iný subjekt. Nečelí teda žiadnemu informačnému deficitu, nejde o prípad, že spotrebiteľ by nemohol predniesť potrebné tvrdenia, pretože ide o akýsi „interný postup“ banky, ku ktorému nemá prístup, naopak, metodika je veľmi precízne a detailne normovaná a spotrebiteľ môže uviesť všetky potrebné skutočnosti, aby sa dalo preveriť splnenie kľúčových požiadaviek podľa § 2 ods. 1 a 2 opatrenia č. 10/2017. Napriek uvedenému však žalobcovia žiadne tvrdenia neprodukovali, ktorá okolnosť by sa procesne mala aplikovať výlučne na ich ťarchu.

4.7. Pri hodnotení čistých príjmov žalobcov sa vychádzalo z nimi samotnými poskytnutej informácie o výške čistých mesačných príjmov 1 000,- Eur (každý z nich po 500,- Eur). Táto výška príjmov bola u oboch následne kladne overená najmä dopytom do informačného systému Sociálnej poisťovne. Príslušný proces prebieha automatizovane a jeho výsledok je premietnutý do kapitoly „Kontrola v Sociálnej poisťovni“ úverového návrhu (str. 4-7), ktorý pripojil k vyjadreniu.

4.8. Pri hodnotení výšky nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb by v zmysle § 2 ods. 5 opatrenia č. 10/2017 stačilo vychádzať zo sumy životného minima, ktorá v čase uzavretia zmluvy so žalobcami predstavovala na jednu plnoletú fyzickú osobu 178,92 Eur [§ 2 písm. a) zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom dňa 30.01.2019]. Banka však uplatnila prísnejšie podmienky a v prípade žalobcov operovala s vyššou sumou 205,07 Eur pripadajúcou na každého z nich. Na základe výpočtu zavedeného zmienovým ustanovením § 2 ods. 5 opatrenia č. 10/2017 potom zohľadnená výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb predstavovala 528,11 Eur.

4.9. Keďže žalobcovia nemali iné peňažné záväzky, ako bolo overené lustráciou v tzv. úverovom registri, údaj o ich peňažných záväzkoch zodpovedal výške splátky podľa zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 30.01.2019, t. j. sume 417,15 Eur.

4.10. Z týchto vstupných údajov bol ukazovateľ schopnosti splácať vypočítaný nasledovne: $417,15 / (1000 - 528,11) = 0,88$. Jeho hodnota teda plne vyhovovala základnej požiadavke podľa § 2 ods. 2 opatrenia č. 10/2017 - implementovanej práve za účelom zjednotenia metodiky a uľahčenia kontroly posúdenia úverovej bonity - keďže neprekročila hodnotu 1. Jej splnenie takto vylučuje, aby mohol byť daný dôvod na uplatnenie sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, ako vyplýva z ustanovenia § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom dňa 30.01.2019.

5. Vo veci sa dňa 17.06.2022 uskutočnilo súdne pojednávanie.

6. Žalobcovia 1/ a 2/ sa na pojednávanie nedostavili. Dňa 16.06.2022 o 18:24 hod. požiadali e-mailom o odročenie pojednávania a určenie nového termínu pojednávania, na ktoré sa budú môcť s dostatočným predstihom pripraviť aj so svojím právnym zástupcom.

6.1. Súd žiadosť žalobcov 1/ a 2/ o odročenie pojednávania neakceptoval, ktorú skutočnosť im oznámil elektronicky s odôvodnením, že pojednávanie možno odročiť v zmysle § 183 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) len z dôležitých dôvodov. Za podstatné súd považoval, že termín pojednávania bol žalobcom známy odo dňa 26.05.2022, teda viac ako tri týždne, preto bol súd toho názoru, že žalobcovia mali dostatok času na prípravu pojednávania. Podľa procesných predpisov sa za dostatok času na prípravu pojednávania považuje spravidla už päť dní pred dňom pojednávania (§ 178 ods. 2 CSP). Okrem toho, pokiaľ žalobcovia v žiadosti o odročenie pojednávania uviedli, že potrebujú dostatočný čas na prípravu pojednávania aj so svojím právnym zástupcom, v konaní nebolo preukázané, že by mali právneho zástupcu. Pre úplnosť súd uviedol, že pojednávanie (pôvodne vytyčené na deň 25.05.2022) v predmetnom spore už raz bolo odročované, preto je súd toho názoru, že žalobcovia, ktorí iniciovali tento spor, mali dostatok času na prípravu na pojednávanie.

6.2. Keďže žalobcovia sa napriek tomu na pojednávanie nedostavili, súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcov 1/ a 2/ v súlade s § 180 CSP.

7. Žalovaný prostredníctvom svojho zástupcu sa na pojednávaní v celom rozsahu pridržiaval procesnej obrany uplatnenej v doterajšom priebehu konania, teda vo vyjadrení k žalobe, aj v odpovedi na výzvu súdu, predložil súdu prílohu k zmluve o splátkovom úvere - splátkový kalendár a navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcov zaviazal na spoločnú a nerozdielnú náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Súd po oboznámení sa so žalobou, písomnými vyjadreniami žalovaného a pripojenými listinnými dôkazmi zistil tento skutkový stav:

9. Dňa 30.01.2019 uzavreli žalobcovia 1/ a 2/ ako dlžníci a žalovaný ako veriteľ zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcom 1/ a 2/ úver vo výške 25.000,- Eur. Žalobcovia 1/ a 2/ mali úver splácať v 96 mesačných splátkach po 417,15 Eur v 20. deň v kalendárnom mesiaci, pričom výška poslednej splátky úveru je uvedená v Splátkovom kalendári, ktorý tvorí prílohu zmluvy (čl. III. bod 6 zmluvy o splátkovom úvere). Dátum prvej splátky bol 20.03.2019, konečná splatnosť bola dojednaná na 20.02.2027, úroková sadzba (po zľave) 12,40 % p.a., RPMN 13,32 % p.a., priemerná RPMN 8,19 % p.a., celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, 40.045,11 Eur. Úver bol poskytnutý dňa 30.01.2019.

10. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

11. Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú stanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

12. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. k 30.01.2019 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

15. Podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

16. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

17. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

18. Podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poistné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.

19. Podľa § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

20. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

21. Podľa § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

22. Podľa § 7 ods. 20 zákona o spotrebiteľských úveroch, na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky:

- a) čistý príjem spotrebiteľa,
- b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť,
- c) výška splátky spotrebiteľského úveru a
- d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

23. Podľa § 7 ods. 41 zákona o spotrebiteľských úveroch, opatrením, ktoré vydá Národná banka Slovenska, sa ustanoví

- a) metodika na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a ich minimálna výška, výška a spôsob určenia limitov pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, výška a spôsob zohľadnenia možného nárastu úrokových sadzieb a čo sa rozumie výrazným prevyšovaním súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných úverov alebo navýšených úverov podľa odsekov 24 a 31,
- b) požiadavky na zisťovanie informácií a predkladanie dokladov o príjmoch a nákladoch spotrebiteľa a na overovanie údajov o príjmoch a nákladoch spotrebiteľa,
- c) limit pre lehotu splatnosti spotrebiteľského úveru a výška tohto limitu,
- d) podrobnosti o podmienkach na postupné splácanie spotrebiteľského úveru,
- e) limit na podiel spotrebiteľských úverov poskytnutých prostredníctvom samostatných finančných agentov podľa osobitného predpisu voči celkovému objemu poskytnutých spotrebiteľských úverov a výška tohto limitu,
- f) limit na podiel výšky celkovej zadlženosti k príjmu a metodika na výpočet tohto podielu.

24. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť v záhlaví zreteľne označená názvom zmluvy, ktorý obsahuje slová „spotrebiteľský úver“ v príslušnom gramatickom tvare.

25. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) meno, priezvisko, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa; ak spotrebiteľ nemá pridelené rodné číslo, uvedie sa dátum narodenia,
- d) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- e) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- g) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- i) výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

- j) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- l) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- m) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- n) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- o) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- p) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- q) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- r) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- s) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- t) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- u) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- v) názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23.

26. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) a § 10 ods. 1 písm. b) a c) alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,
- f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,
- g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.

27. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

28. Podľa § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

29. Podľa § 2 ods. 1 opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10/2017 zo 14. novembra 2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (ďalej len „opatrenie č. 10/2017“), ukazovateľ schopnosti splácať sa vypočíta ako podiel výdavkov na peňažné záväzky spotrebiteľa podľa odseku 3 a celkovej výšky čistých príjmov spotrebiteľa podľa odseku 4 zníženej o celkovú výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa odseku 5. Všetky položky výpočtu ukazovateľa schopnosti splácať sa prepočítavajú na obdobie jedného mesiaca.

30. Podľa § 2 ods. 2 opatrenia č. 10/2017, limit ukazovateľa schopnosti splácať vypočítaného podľa odseku 1 nemôže prekročiť hodnotu 1.

31. Podľa § 137 CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

a) splnení povinnosti,

b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,

c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo

d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

32. Z vykonaného dokazovania, po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, mal súd preukázané, že žaloba žalobcov nie je dôvodná.

33. Nebolo medzi stranami sporné, že medzi žalobcami 1/ a 2/ a žalovaným bola dňa 30.01.2019 uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcom poskytnutý úver vo výške 25.000,- Eur. Je nepochybné, že zmluva o splátkovom úvere zo dňa 30.01.2019 je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. OZ a taktiež sa na ňu vzťahujú zákonné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

34. Pokiaľ ide o sporné skutočnosti, žalobcovia namietali, že úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy, je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov pre nesprávne uvedenú celkovú čiastku, ktorú má spotrebiteľ uhradiť, a pre absenciu rozpisu splátok. Žalobcovia rovnako namietali, že žalovaný ako veriteľ nesplnil svoju povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobcov ako spotrebiteľov splácať úver, teda že absentuje posúdenie ich bonity v procese uzatvárania zmluvy. Žalovaný namietal procesnú neprípustnosť určovacej žaloby žalobcov.

35. Primárne pred vecným preskúmaním žaloby sa súd zaoberal prípustnosťou predmetnej žaloby žalobcov (žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru) z hľadiska členenia žalôb podľa § 137 CSP, pričom dospel k záveru, že uvedená žaloba je žalobou o určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d) CSP. Procesná prípustnosť žaloby o určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d) CSP je daná výlučne vtedy, ak podanie takejto žaloby predpokladá osobitný predpis. Týmto osobitným predpisom sa rozumie ustanovenie § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré výslovne takýto druh žalôb pripúšťa. Súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného smerujúcim k tomu, že žalobu žalobcov je potrebné kvalifikovať ako určovaciu žalobu podľa § 137 písm. c) CSP, a preto v tomto prípade nie je nevyhnutné ani preukazovať naliehavý právny záujem na takomto určení.

36. Súd sa ďalej v konkrétnostiach zaoberal jednotlivými námietkami žalobcov 1/ a 2/ uplatnenými v žalobe.

37. Žalobcovia 1/ a 2/ namietali, že v zmluve je nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, keď v zmluve je uvedená suma 40.045,11 Eur, avšak správny údaj má byť 40.046,40 Eur, zrejme ako násobok 96 splátok po 417,15 Eur, teda suma vyššia, ako je uvedená v zmluve.

38. Žalobcovia mali úver splácať v 96 splátkach. Výška splátky bola dojednaná na sumu 417,15 Eur mesačne s tým, že výška poslednej splátky úveru je uvedená v Splátkovom kalendári. Ako vyplýva z čl. III. bodu 6 zmluvy o splátkovom úvere, splátkový kalendár tvoril prílohu zmluvy. Žalobcovia opomenuli splátkový kalendár k zmluve pripojiť, tento však predložil žalovaný na súdnom pojednávaní.

Zo splátkového kalendára vyplýva, že výška 1. až 95. splátky bola 417,15 Eur, posledná 96. splátka bola určená vo výške 415,86 Eur ($95 \times 417,15 = 39.629,25 \text{ Eur} + 415,86 \text{ Eur} = 40.045,11 \text{ Eur}$). Zo splátkového kalendára tiež vyplýva, že úver vo výške 25.000,- Eur bol poskytnutý dňa 30.01.2019, prvá splátka bola splatná dňa 20.03.2019, každá ďalšia splátka 20. dňa v kalendárnom mesiaci a konečná splatnosť má byť dňa 20.02.2027. Z uvedeného je zrejmé, že údaj v spotrebiteľskej zmluve podľa § 9 ods. 1 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch - celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nebol v zmluve uvedený nesprávne.

39. Pre úplnosť súd poznamenáva, že pokiaľ by aj skutočne žalobcovia mali uhradiť celkovú čiastku vo výške 40.046,40 Eur, t.j. o sumu 1,29 Eur vyššiu ako bola uvedená konečná čiastka v zmluve, jednalo by sa o zanedbateľný rozdiel (1,29 Eur), ktorý nemohol ovplyvniť schopnosť žalobcov rozoznať rozsah ich záväzku a podľa názoru súdu by nebol spôsobilý rezultovať do záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, pretože pre takýto prípad by bola sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru voči žalovanému ako veriteľovi neprímerane prísna. V tejto súvislosti súd odkazuje napríklad na názor Krajského súdu v Banskej Bystrici vyslovený v uznesení sp. zn. 43CoCsp/16/2021 zo dňa 21.04.2021.

40. Žalobcovia ďalej namietali, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje rozpis splátok tak, aby bolo jasné, ako sa splátka započítava na úrok a na istinu.

41. V tejto súvislosti súd uvádza, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej splátky a teda nebolo povinnosťou veriteľa uviesť priamo v zmluve rozpis splátky na splátku istiny, úrokov a poplatkov, pričom názor žalobcov v tomto smere je už súdnou praxou prekonaný, rozhodovacia činnosť súdov v tejto otázke ustálená a nie je dôvod, aby sa súd od nej odchýlil (porovnaj rozsudok Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016 vo veci Home Credit Slovakia a.s. c/a Klára Bíróová, sp. zn. C-42/2015, ako aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018).

42. V súvislosti s výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018, v zmysle ktorého eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. [pozn. súdu - teraz § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z.] umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby.

43. Vychádzajúc z účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, právnych záverov vyjadrených v rozsudku Európskeho súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a právnych záverov vyjadrených najvyšším súdom, predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

44. Najvyšší súd tiež uviedol, že v žiadnom prípade nemožno z tohto ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. vyvodiť, že zámerom zákonodarcu bolo sprísniť požiadavku zakotvenú v článku 10 ods. 2 písm. h) Smernice EP a Rady č. 2008/48/ES, podľa ktorého zmluva o úvere má zrozumiteľne a stručne uvádzať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

45. Žalobcovia 1/ a 2/ v žalobe uviedli: „Až prijatím zákona č. 279/2017, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.05.2018, sa upustilo od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov

a iných poplatkov. Až touto novelou sa slová termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov nahradzujú slovami frekvencia splátok. Zo samotnej logiky veci a logickým výkladom zákona o spotrebiteľských úveroch v znení zákona č. 279/2017 Z. z. a zákona v znení do nadobudnutia účinnosti zákona č. 279/2017 Z. z. je možné dospieť len k jedinému záver - ak od 01.05.2018 zákonodarca zmenil zákon tak, že nevyžaduje členenie splátok na istinu, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, tak do 30.04.2018 takéto členenie požaduje.“ Z uvedeného vyplýva, že aj žalobcovia potvrdzujú, že ak aj do 30.04.2018 bolo členenie splátky na časť pripadajúcu na splátku istinu, úrokov a poplatkov potrebné, od 01.05.2018 sa už takéto členenie nevyžaduje. Keďže zmluva o splátkovom úvere č. 5154250136 bola uzatvorená dňa 30.01.2019, je nepochybné, že takéto povinnosť členenia splátky na túto zmluvu v žiadnom prípade nedopadala.

46. Žalobcovia 1/ a 2/ ako dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uviedli tiež skutočnosť, že žalovaný si nesplnil povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľov splácať úver.

47. Právny rámec v tejto oblasti predstavuje okrem zákona o spotrebiteľských úveroch aj opatrenie Národnej banky Slovenska č. 10/2017 zo 14. novembra 2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (oznámenie č. 306/2017 Z. z.) v znení opatrenia č. 6/2018 (oznámenie č. 168/2018 Z. z.).

48. Vykonaným dokazovaním má súd preukázané, že pred uzavretím zmluvy veriteľ (žalovaný) zisťoval bonitu žalobcov, dôkazom čoho je listina „Úverový návrh“ (č.l. 88 - 92 spisu), ako aj údaje z úverového registra oboch žalobcov zo dňa 30.01.2019 (čl. 93 a 104 spisu). Z Úverového návrhu vyplýva, že žiadateľka D. (žalobkyňa 2/) je zamestnaná ako robotníčka v spoločnosti EDYMAX Europe s.r.o. na dobu neurčitú s výškou príjmu 500,- Eur, nie je vo výpovednej lehote, má základné vzdelanie. Žalobca 1/ C. je rovnako zamestnaný ako robotník v spoločnosti EDYMAX Europe s.r.o. na dobu neurčitú s výškou príjmu 500,- Eur, nie je vo výpovednej lehote a má základné vzdelanie. Kontrolou v Sociálnej poisťovni bolo overené, že obaja žalobcovia sú zamestnaní, nie sú poberateľmi starobného ani invalidného dôchodku. V úverovom registri nemali žalobcovia žiadne existujúce ani ukončené kontrakty, žalobca 1/ mal dve zamietnuté žiadosti.

49. Žalovaný teda preukázal, že zisťoval a preveroval bonitu žalobcov pred uzavretím zmluvy, pričom súd nezistil u žalovaného hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré by malo za následok, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 2 vety druhej zákona o spotrebiteľských úveroch. Nie je možné súhlasiť s názorom žalobcov 1/ a 2/ o absencii preverovania ich bonity zo strany žalovaného, keď žalovaný v konaní preukázal, akým spôsobom posudzoval schopnosť splácať úver žalobcami, a to v súlade s § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch aj opatrením Národnej banky Slovenska č. 10/2017.

50. Z vyššie uvedených dôvodov preto súd žalobu žalobcov o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ako nedôvodnú zamietol.

51. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

52. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

53. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

54. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Keďže súd žalobu zamietol, úspešnou stranou sporu bol žalovaný, ktorému vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobcom. Súd preto uložil žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní odo dňa doručenia písomného vyhotovenia rozhodnutia, prostredníctvom Okresného súdu Lučenec, Ulica Dr. Herza 14, 984 37 Lučenec na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok).